

ти воджта. Тога Христосъ мѸ рекалъ: стани си зѸмни одара и ходи, и чѸловѸка тосъ часъ оздравѸ, зѸма си одара и ходѸши. Но защѸто вѸѸше сжѸбта въ този дѸнь, за тѸй ЖидовѸтѸ дѸмали: днѸсь Ѹ сжѸбта, не трѸка да носишь одара си. А исцѸфреннѸй казаль, който ма исцѸфри, той ми рѸчи: зѸми си одара и ходи. А тѸѸ го питали, кой Ѹ той, дѸкто ти каза така? а исцѸфреннѸа не знаашѸ кой Ѹ: защѸто Христосъ вѸѸше сѸ махналь отъ тамо. И като го намериль послѸѸ, рекаль мѸ: Ѹто ты оздравѸ, не согрѸшавай вѸчь, да не страдашь послѸѸ по зѸлѸ. Тога чѸловѸка отишѸль и уѸкадиль на ИдѸнтѸѸ, чи Христосъ го исцѸфриль, а ИдѸнтѸѸ искали да уѸкѸтъ Христа: защѸто го исцѸфриль въ сжѸбтѸѸ.

ТЪЛКОВАНИЕ.

ЕврейтѸѸ имали три голѸмѸ праздниѸцы, които праздѸнѸвали сѸѸкоѸ годинѸѸ: первый праздниѸѸ былъ пасхата, коѸто праздѸнѸвали въ мѸѸсаѸѸ марта, за воспоминанѸѸ, дѸкто ги извѸль Богъ отъ Египетъ. ВторѸй петдѸсатниѸцата, коѸто праздѸнѸвали въ маѸа, за воспоминанѸѸ, дѸкто имъ далъ Богъ, законъ петдѸсать дни подиръ тѸѸнѸто излѸзванѸѸ отъ Египетъ. А третѸй колибарскѸй, коѸто праздѸнѸвали въ сѸптемвѸрѸа, коѸгато сѸѸкирали зѸмленнѸтѸѸ си плодове, и правили по ниватѸѸ и лозатѸѸ колибѸѸ, гдѸѸто сѸ весѸлили и помѸѸнѸвали какъ сѸ живѸли 40 години по пѸстинатѸѸ въ колибѸѸ, и сѸ хранили сѸ маннѸѸ, коѸто падала отъ неѸото. На тѸѸѸи три праздниѸцы сѸѸкирали сѸ ЕврейтѸѸ отъ сѸѸѸѸѸтѸ сѸла во ИѸрѸсалимъ, да ги праздѸнѸватъ заѸдно. Тога Христосъ, за да не сѸ ѸѸѸи противѸнъ на ЕврейскѸа законъ, отишѸль во ИѸрѸсалимъ при овчатѸѸ кѸпѸль, коѸто сѸ нареѸла овѸа: защѸто измѸвали вътрѸ на овѸѸѸтѸ червѸта, които колѸѸа за жѸртѸѸѸ. Въ таѸ кѸпѸль слѸзѸваль ангѸлъ бѸжѸй въ сѸѸкоѸ годинѸѸ по веднашь, и направаль по едно чѸѸдо, коѸто предсѸказѸвало нашѸто крѸѸѸенѸѸ: защѸто, като размѸѸталъ водѸѸѸѸ, придѸѸѸивала отъ неѸо силѸѸ и исцѸѸравала по единъ коленъ, който влѸзѸваль най перво, както свѸѸѸто крѸѸѸенѸѸ исцѸѸрава нашѸѸтѸ дѸшѸевнѸѸ колѸсти. При тѸѸѸи водѸ сѸ изцѸфриль и днѸшнѸа разслабѸлнѸй, който лежалъ при неѸа тоѸко години, за исцѸѸренѸѸ, и го приварали дрѸѸѸи по силни, които влѸзѸвали въ кѸпѸла и сѸ исцѸѸравали, но той пакъ не сѸ махѸваль отъ тамо, нѸѸѸи надеждатѸѸ си дѸгналъ, нѸѸѸи рекаль на Бога нѸѸкоѸ хѸланъ рѸѸчь, нѸѸѸи проѸлеѸваль часа, въ който